

Lucy Score

Povestea vieții mele

Traducere din limba engleză de
Irina Pricop

CABANA
STORY LAKE

VECHIUL SPITAL

ANGELO'S

STORY
LAKE

CASA LUI LEVI

PUSHING UP
DAISIES

PIAȚA CENTRALĂ
A ORAȘULUI

FLOWNY
MCFUCK YOU

FISH HOOK

DR. ACE

CASA LUI ERLEEN

MAGAZIN
UNIVERSAL

LAKE
DRIVE

BIROUL LUI GAGE

CASA LUI ERLEEN

TERENUL DE SPORT
BINGO

LIBRĂRIE

CASA LUI HAZEL

CASA LAUREI

BUTIC

CASA LUI FELICITY

ENDOTHE ROAD

CASA LUI GAGE

FERMA
BISHOP

BINE AȚI VENIT
IN

STORY LAKE

1. O vază cu vin și un șut în fund

Hazel

Cele trei femei epuizate, așezate la fereastră, îmbrăcate *office* și cu un *triple espresso* la bord, plănuiau cu entuziasm dispariția cuiva, a unui oarecare Bernard, care se ocupa de audit. Sau poate că doar urmau să-i facă un raport la Departamentul de resurse umane. Era cam greu să auzi ceva în zumzetul obișnuit din cafenea.

Cei doi bărbați din dreapta mea, cu verighete asortate, aveau o discuție aprinsă cu privire la spațiul destinat unui dulap. În restul lumii, majoritatea divorțurilor aveau drept cauză principală banii, copiii și monogamia. În Manhattan, puteam să pun pariu pe bani că spațiul destinat unui dulap ajunsese în top cinci.

Barmanița arăta de parcă ar fi intrat în comă, dacă ar mai fi plictisit-o mult luatul și onoratul comenzilor.

Comă? am scris în caiet. Oare cu un personaj feminin care se trezește din comă s-ar putea creiona o primă întâlnire amuzantă? M-am încruntat și am bătut darabana cu pixul în masă. Nu o comă lungă, evident. Fiindcă ar surveni anumite probleme cu care ar trebui să se confrunte,

cum ar fi părul de pe picioare, mătreța și respirația urât mirositoare.

Fir-ar să fie! Mi-am acoperit gura cu mâna și am încercat să adulmec subtil să văd dacă mă spălasem pe dinți în acea dimineață. Nu, nu mă spălasem. De asemenea, nu mă răsesem pe picioare... și nici nu făcusem duș... nu mă pieptănasem... și nu îmi amintisem să cumpăr un deodorant nou.

Hazel cea veche ar fi ieșit așa din casă – și ar fi mirosit în halul ăsta – doar dacă ar fi avut un termen-limită de predare. Hazel cea nouă se foia grăbită printre umbrele lumii reale, asemenea unui șoarece antiigienă, cam tot timpul, șapte zile din șapte.

— Uf! De ce-o fi așa de greu? am mormăit.

Cuplul cu problema de spațiu m-a privit cu coada ochiului.

— Ha! Asta a spus ea? m-am justificat.

Trasul cu ochiul s-a transformat în niște sprâncene expresiv ridicate și un acord tacit de eliberare a mesei aflate lângă femeia cea țicnită.

— E în regulă. Sunt scriitoare. E normal să vorbesc singură în public, am explicat în grabă, în timp ce ei își strângeau cafelele și se îndreptau către ușă, prelingându-se în umiditatea înăbușitoare a lunii august.

Am oftat și mi-am plesnit obrajii cu mâinile, strângându-i astfel încât să imit o față de pește. Domnul cu maiou Lenny Kravitz, care părea să-și conducă propriul Genius Bar, și-a ridicat privirea peste ochelarii gen Ben Franklin.

Mi-am eliberat fața și i-am oferit ceea ce am sperat să fie un zâmbet uman. S-a întors la cele două telefoane mobile și la iPadul lui, în timp ce eu mi-am șters palmele de pantalonii scurți. Pielea mea era grasă și uscată în același

timp, o combinație imposibilă și scârboasă. Când am dus până la capăt întreaga mea rutină de îngrijire a pielii ultima dată, în loc să-mi bag capul sub robinet? La naiba, când am dus ceva la bun sfârșit ultima dată?

Ei bine, cu siguranță am terminat *pad thai*-ul luat aseară la pachet. Se pune, nu?

Am scanat cafeneaua, în căutarea unui indiciu care să mă inspire sau să mă motiveze, lucruri care cândva mă făceau să fiu un adult productiv. Dar n-am găsit nimic, niciieri. Cu un oftat adânc, am mâzgălit *comă*, precum și *dușmani eterni* și *canoe*. Ultimul a fost auzit de un cuplu vesel de pensionari irlandezi, care păreau că tocmai ieșiseră dintr-un magazin de echipamente sportive. Comandaseră *matcha* și briose fără gluten, înainte de a părăsi cafeneaua cu ghetele lor de drumeție asortate.

Ceasul de pe perete era de părere că sosise ora plecării. Mă aflam aici de trei ore și nimic nu dovedea acest lucru, decât un pahar de cafea cu gheață, acum gol, cu numele meu pe el. În proporție de optzeci la sută, eram sigură că subconștientul meu o făcuse pe barmaniță să pară că strigase: „Latte cu gheață și vanilie pentru Expirata“.

Cu genul de geamă pe care oamenii de la o anumită vârstă în sus îl fac atunci când se ridică de pe scaun, la ei acasă, m-am ridicat și eu. Stătusem prea mult în apartamentul meu, dacă nu-mi mai aminteam diferența dintre zgomotele „din intimitatea propriei case“ și cele „în prezența altora“. Mi-am adunat accesoriile de scriitor — caietul, pixul, laptopul și telefonul — și am ieșit să înfrunt canicula.

Înainte de a ajunge la capătul străzii, îmi simțeam părul ca și cum și-ar fi dublat volumul și am dat să îl potolesc, dar, în acel moment, un tip cam la 1,70 metri,

într-un Ralph Lauren pe comandă, care urla o serie de amenințări din ce în ce mai serioase la telefon, mi-a aruncat o privire peste umăr.

Zoey l-ar fi etichetat drept expert financiar și i-ar fi trântit niște insulte. Tot ea era și femeia care cu siguranță avea să mă ucidă când o să aflu că încă nu am produs nimic. Niciun capitol, nicio schiță, nicio idee. Trăiam într-un soi de scenariu oribil, gen *Ziua Cârțiței*, în care fiecare zi era la fel cu cea dinainte. Dar, spre deosebire de Bill Murray, eu încă nu găsisem un scop precis.

M-am întors la mine în apartament, dar vecina, al cărei nume nu-l cunoșteam, probabil că nu mi-a auzit rugămintea de a ține liftul, acoperită de schelălăitul celor doi Yorkie din dotare. Am reușit să mă târăsc pe cele patru rânduri de scări, până în casă, și să intru.

Starea locuinței mele reflecta starea în care mi se găsea și mintea. Mai precis, era o amestecătură dezastuoasă de gunoaie. Cândva un „încântător“ și „îngrijit“ apartament cu două dormitoare, din Upper East Side, acesta arăta acum ca un boschetar care tocmai a găzduit tăierea panglicii la inaugurarea unei piețe de vechituri din groapa de gunoi.

— Este oficial. Sunt unul dintre acei oameni care își pierd mințile și încep să adune pliculețe cu sos de soia și pliante de aruncat la ghenă, am spus, practic, nimănui.

Pliante și hârtii erau stivuite la întâmplare, pe fiecare suprafață plană vizibilă. Cărțile se revărsaseră de pe rafturile grele de nuc, pe podea, în grămezi dezordonate. Bucătăria microscopică ajunsese aproape de nerecunoscut, sub vreo opt straturi de vase murdare și recipiente vechi pentru mâncare. Pereții acoperiți cu un tapet imprimat, pe care cândva îl găsisem fermecător, nu găzduiau

altceva decât laude înrămate și amintiri din vieți de mult apuse.

M-am înveselit pe moment.

— Poate că eroina este vreo colecționară? Bleah. Nu. Nu-i nici sexy și nici măcar igienic.

Vechea Hazel nu ar fi lăsat niciodată lucrurile să ajungă într-un asemenea hal. Multe ar fi făcut ea altfel. Dar era moartă și îngropată. RIP, dragă Hazel.

M-am îndreptat spre dormitor, ca să-mi schimb pantalonii scurți de „plecat de-acasă“ către sală și să mi-i pun pe cei de tip „câte găuri în fund sunt prea multe?“ Era timpul să mă întorc la muncă... sau cel puțin să petrec încă o bucată de vreme reproșându-mi că am devenit cel mai trist scriitor de comedii romantice din lume.

Am mormăit când am auzit o bătaie în ușă.

— Ce parte din „livrare fără contact“ nu ai înțeles? m-am lamentat în timp ce îmi ridicam fundul de pe canapea.

Vârful papucului s-a agățat de piciorul măsuței, trimițând pe podea o cascadă de plicuri nedesfăcute.

Am întins mâna după cordonul halatului de baie, dar nu l-am găsit. Așa că mi-am tras reverele peste sânii fără sutien și îmbrăcați în tricou și am deschis ușa.

— Arăți ca un rahat perfect.

Femeia cu păr buclat, care purta un costum roșu impresionant, venise cu judecata, nu cu mâncarea mea chinezească.

Am lăsat halatul să se desfacă și mi-am încrucișat brațele.

— Ce cauți aici, Zoey? Sunt foarte ocupată și importantă.

Oaspetele nepoftit a trecut pe lângă mine și a început să se plimbe prin casă, pe tocurile ei fabuloase, de zece centimetri, lăsând în urmă un norișor de parfum scump. Zoey Moody, agent literar obsedat de modă și cea mai bună prietenă a mea încă din clasa a treia, știa cum să-și facă intrarea.

Am închis ușa și m-am sprijinit de ea. De obicei mă văd cu Zoey la ea acasă ori în localuri care servesc alcool, ceea ce mi-a permis să trăiesc ca Oscar the Grouch.

— Ocupată cu ce? Să prinzi rădăcini? a întrebat ea, ridicând o cutie de pizza slinoasă, care stătea în echilibru pe un munte de farfurii nespălate.

I-am smuls cutia din mâini și am încercat să o îngheșui în coșul de gunoi din bucătărie, doar pentru ca acesta să dea pe-afară, respingând orice supliment.

— Nu prind rădăcini. Lucrez la un... scenariu, am mințit.

— Tot lucrezi de vreun an.

Am renunțat și am aruncat cutia pe jos, lângă gunoi.

— Știi cine-s ăia care cred că e floare la ureche să scrii o carte? Oamenii care nu au scris niciodată una.

— Știu. Autorii sunt niște plante delicate pline de creativitate, care au o nevoie constantă de îngrijire și hrană. Bla, bla, bla. Ei bine, ghici ce? Și agenții au nevoie de tot felul de chestii. Cum ar fi ca unii clienți să răspundă la telefon. Știi măcar pe unde se află al tău?

— Este acolo.

Am făcut un gest vag către întregul apartament.

Zoey m-a privit încruntată, strângând din buzele roșii.

— Când ai ieșit ultima oară la cină? Sau să iei aer? Sau, nu știi, când ai făcut duș?

Buclele blond-roșcat tremurau în împletitura pe care și-o făcuse.

Am ridicat o mână și am adulmecat. La naiba! Din nou uitasem să comand deodorantul.

— Am flashbackuri cu mama spunându-i adolescenței din mine să lase cărțile și să iasă să socializeze, m-am plâns. Asta s-a întâmplat între soțul cu numărul doi și cel cu numărul trei, în caz că ții socoteala.

— Eu nu sunt mama ta. Sunt agentul tău și, uneori, prietena ta. Și în ambele calități, îți spun că ai atins oficial standardele depresiei tipice femeii singure.

— Nu pe cele ale unei fete bătrâne?

A aruncat o șosetă pătată cu sos de soia.

— Câte fete bătrâne cunoști, care să trăiască de parcă ar fi în vestiarul băieților din liceu?

— *Touché*. Uite ce e. Nu *am hotărât* eu că ar fi distractiv să mă adâncesc într-un blocaj scriitoricesc, deprimată și antisocială, i-am reamintit.

Zoey a deschis frigiderul, dar imediat și-a regretat decizia.

— Pe-aici cresc lucruri.

— Chiar voiam să-ți spun. M-am apucat de agricultură urbană în timpul liber.

Și am trântit ușa, închizând frigiderul.

— Ei bine, ești pe cale să ai și mai mult timp liber, dacă nu te aduni odată, a replicat pe un ton amenințător.

M-am strecurat pe lângă ea, m-am aplecat și am băgat mâna în dulăpiorul minuscul al insulei de bucătărie. După doar câteva secunde, m-am ales cu o întindere musculară la gât, dar, în final, am găsit înăuntru o sticlă de vin și am scos-o la lumină.

— Vin?

— Nu consum nimic în acest apartament. N-am timp de o infecție cu stafilococ. Spune-mi că măcar scrii ceva.

— Oh, da! Capitolele tocmai ce-mi ies din posterior.

— Măcar de-am fi așa de norocoși, a mormăit ea.

— Treci la obiect. De ce-ai venit într-o joi, la ora prânzului, Zo?

Agenta și cea mai bună prietenă a mea s-a îndreptat spre ferestrele sufrageriei și a tras într-o parte draperiile, cu un gest dramatic. A arătat către luminile de pe clădirea de alături.

— E luni și e șapte seara.

M-am prefăcut șocată și am adăugat un oftat dramatic doar așa, de amuzament.

Și-a dat ochii peste cap, înțelegând că a fost luată peste picior.

— Ești efectiv insuportabilă.

— Da, dar sunt *a ta*. Și aș dori să subliniez faptul că am treizeci și cinci de ani. N-am nevoie să mă freci tu la melodie.

Ne cunoșteam de mai mult timp decât își amintea oricare dintre noi. De la aparatul dentar și rochiile pentru balul de absolvire până la turneele de lansare și listele de bestsellere... și orice avea să urmeze.

— Ai treizeci și șase.

Am clipit, apoi am început să calculez.

— Îți amintești de ziua ta? Ai spus că plănuiești să scrii într-un Airbnb din Connecticut, în weekend, și eu am venit aici să-ți las flori și tort și te-am găsit nespălată de-o lună, prinsă până peste cap cu un maraton *Golden Girls*, așa că te-am târât afară din casă, să bem vin și să mâncăm tort?

Minunat! Acum uitam zile întregi de naștere.

— Că tot vorbim de vin.

Am deschis dulapul de lângă frigider și n-am găsit niciun pahar. Am cotrobăit plictisită printre vasele din chiuvetă și din jurul ei. *Ce era, oare, chestia aia albastră care creștea pe marginile castronului?*

Am denișat o vază scundă, bombată și – cel mai important – curată, am destupat sticla și am turnat vinul.

— Porți un halat de baie cu pete de sos *marinara*, într-un apartament întunecat și împuțit și bei vin ieftin dintr-o vază, a comentat Zoey.

— Un editor bun ar spune că asta-i o narațiune, nu o descriere.

Am sorbit exagerat de zgomotos din vin.

— Nu sunt editorul tău. Sunt agentul tău și am nevoie să te aduni.

Aceasta era o versiune mai agresivă a mesajului pe care Zoey mi-l tot transmisese în ultimele luni. Mi-a trezit o oarecare suspiciune.

— Care este problema acum?

— Vin de la o întâlnire.

— De-aici și costumul tip „să nu-ți închipui că poți să mi-o tragi“.

— Foarte diferit de rochia „te rog, trage-mi-o“. A fost o întâlnire cu editorul tău, Mikayla, la Royal Press, care și-a exprimat oarecum îngrijorările, a spus ea, scoțând de sub chiuveta din bucătărie un sac pentru gunoi nou și deschizându-l cu o mișcare brutală.

— Pot să spun doar că e un noroc că eu sunt scriitoarea, nu tu? Și încă ceva, cine dracu' e Mikayla? Editorul meu este Jennifer.

Zoey a îndesat un recipient cu orez prăjit vechi, pe jumătate gol, în sac.

— Au dat-o afară pe Jennifer și jumătate din personalul editorial, acum șase luni. Mikayla e mai tânără și, prin urmare, mai ieftină.

— Chiar citește romane?

— Preferă ficțiunea realistă și thrillerere psihologice.

— Oh, atunci va înțelege *în totalitate* atât romanele mele care se petrec într-un orășel de provincie, cât și pe mine.

— S-ar putea, dacă vei preda cu adevărat un manuscris, a replicat Zoey.

— Nu te supăra, dar ce s-a întâmplat cu „ia-ți cât timp ai nevoie“, „ai trecut printr-un moment traumatizant“?

— Momentul ăsta a luat sfârșit în urmă cu aproximativ șase luni și de-atunci tot tragi de timp. Cu alte cuvinte, Old MacDonald, varianta urbană. Dacă nu predați la următorul termen, Royal Press își anulează contractul.

Am râs ironic și am început să îndes pungile de mâncare la pachet într-un alt sac de gunoi.

— Să-ncerce numai! Nu pot face asta.

— Ba pot și o vor face. Mi-au citat din contractul tău, ceea ce înseamnă că departamentul lor juridic s-a uitat deja peste el. Nu ai respectat nici termenul-limită prelungit. Din nou.

— Tocmai ce mă repun pe picioare. Nu se pot aștepta de la mine să...

— Hazel, ai semnat pe linia punctată acum douăsprezece luni, a spus ea cu calm. Editorul tău a amânat cu bunăvoință termenele-limită de trei ori. De data asta nici măcar nu te-ai obosit să le spui vreo minciună liniștitoare. Pur și simplu nu ai predat nimic. Și știi a ce seamănă asta pentru noi, cei din barca editorilor?

— Nu, dar sunt sigură că îmi vei spune.

— Pare că ești terminată. Încă un autor epuizat care n-a mai fost în stare să livreze la timp. Una dintre acele persoane care vorbesc despre cum scriau cărți cândva.

— Ești atât de dramatică! Ce au de gând să facă? Să se descotorosească de mine? Cititorii îi vor pune la zid dacă vor afla că m-au lovit când deja eram la pământ.

Zoey a îndesat o sacoșă întregă, plină cu pungi de plastic, în coșul de gunoi.

— Care cititori, Haze?

— *Cititorii mei.*

Am scuturat sacul cu zgomot.

— Cititorii pe care i-ai ignorat? Cititorii cărora nu te-ai deranjat să le răspunzi? Cititorii care au trecut la alți autori, care încă publică?

Am smuls sacul din mâinile ei inutil de dramatice și am făcut un nod.

— Serios, ce te-a apucat azi de ești cu fundul în sus?

Ea mi-a aruncat o privire sumbră.

— Hazel, ai fost unul dintre autorii cel mai bine vânduți de romane de dragoste.

— „Am fost“? Ce rea ești în costumul ăsta!

— Apoi ai lăsat pe cineva să-ți ia mințile, iar acum uită-te la tine!

Nu prea aveam chef să mă uit la mine.

— Haze, dacă ratezi și șansa asta, rămâi pe-afară, a conchis Zoey.

Am îndesat în sac o grămadă de meniuri pe care le folosisem pentru a șterge un lichid vărsat, pretinzând că nu înghețasem la auzul acelor cuvinte.

— Nu pot face asta. Nu ar face-o. Am scris nouă cărți pentru ei. Șapte dintre ele, bestsellere. Am fost în turnee

de prezentare pentru ei. Cititorii încă îmi trimit e-mailuri în care îmi cer să mai scriu.

Sau cel puțin o făceau atunci când mi-am verificat e-mailul de serviciu ultima dată.

— Mda, ei bine, editorul tău cere cam același lucru. Cartea *Spring Gate* pe care ai obligația contractuală s-o scrii. Știi la fel de bine ca mine că, pentru un editor, un autor este la fel de valoros ca următoarea sa carte. Și tu nu ai una.

A mai pregătit un sac de gunoi, a deschis din nou frigiderul și și-a ținut respirația în timp ce scotea și arunca amestecuri de salate mucegăite și condimente expirate.

Nu știam cum să-i spun lui Zoey că *Spring Gate* era moartă pentru mine. Că ideea de a mă întoarce la seria pe care o iubisem, care îmi lansase cariera, îmi provoca pur și simplu greață.

Ooh! Poate că eroina mea ar putea fi o profesionistă în ale curățeniei, angajată de personajul principal masculin pentru a scoate la lumină ferma unei rude decedate? Ar fi fost mai puțin dezgustător dacă îngălatul era altcineva, nu? În plus, aș putea să introduc în poveste o întreagă reamenajare a casei, pentru a sublinia dezvoltarea personajului. O și vedeam ducând lucruri la Tomberon, cu o bandană adorabilă și pete de murdărie pe obraji.

— Nu pot controla procesul creativ, înțelegi? am zis, întinzându-mă să iau cel mai apropiat caiet.

Mai curat. Tomberon. Față murdară. Practic, această carte se scria singură.

Zoey s-a uitat la mine, peste ușa frigiderului.

— Dacă este adevărat și chiar nu vei reuși să respecti termenul-limită, atunci va trebui să-ncepi să te gândești la un plan B.

— Și care ar fi acesta, mai exact? am întrebat-o.